

Slezina na Bush River 2009

Když jsme byli letos v létě v Čechách, tak jsme mimo jiné strávili pár pěkných chvil u našeho kamaráda Boba z Brna. Protože ještě pracoval, tak nám nabídl, že můžeme zatím být na jeho chalupě v Podhradí nad Dyjí a že za námi s Red'ákem a Zdenou a s plno kamarády přijedou na weekend. Byla jsem z toho kraje nadšená a chalupa nemá chybu. Přes týden jsme podnikali výlety po okolí na Bítov, Vranov, zabloudili jsme i do Rakouska. Na weekend jsme se těšili, že přijedou kamarádi a bude se hrát. První přijel Red'ák a tak jeden večer, když jsme takhle seděli u vínečka v mém případě, u pivečka v Redově, Red prohlásil: "já bych se docela rád jel podívat na Bush River, až se vrátíme zpátky do Kanady". Mně nikdo nemusí dvakrát říkat, že chce jet na Bush River, já to místo miluju a tak slovo dalo slovo a slezina byla na světě.

Je zajímavé jak rychle bubnují trampské tamtamy, vrátili jsme se koncem července a tady už všichni věděli, že bude slezina na Bush River.

Slezina se

konala na Thanksgiving, ve stejnou dobu, kdy TPHB pořádá potlachy. Každý z nás ví, že takto krajina v této době neoplývá v noci velkým teplem a tak jsme byli připraveni, ovšem letos nás počasí totálně zaskočilo. Doposud, když jsme tam byli tak přes den se dalo chodit v kraťasech a bylo krásně teplo. Až letos... vyjeli jsme s Jerrykem brzy, už v úterý, abychom si to důkladně užili. Dojeli jsem na Valenciennes River camp večer. Nikde ani živá duše, ukempovali jsme se a protože bylo pozdě, tak jsme rovnou skočili do postele. Ráno jsme se probudili a všude jino-vatka, skla u auta zamrzlá. No jako na potvoru se zrovna přihnala studená vlna a bylo pěkně zima, přes den kolem -5°C až -7°C a dokonce jednu noc i -15°C a to trvalo bohužel celou dobu, co jsme tam byli.

Ráno, hned jak sluníčko trochu prohřálo údolí, jsme vyrazili na Bush River, sjeli dolů a první naše bylo postavit stan a zapálit v kamnech. Ty nevyhasly po celou dobu co jsme tam byli. Navíc nám ještě ve vanu zamrzlo topení, takže na noc jsme si nemohli ani zatopit. Já to řešila tím, že jsem odcházela od ohně ve čtyři ráno a spala do poledne, až se to trochu venku prohřálo. I tak to

nebylo nic příjemného. Hned ve středu přijel Míra s Věrou z Edmontonu a pak Škrk s Věrou a s jeho psím doprovodem, má už dvě chihuavy. Protože nás bylo pár, tak jsme samozřejmě seděli večer ve stanu. Druhý den dopoledne nás překvapil Jerryho kamarád Lubo s manželkou Elenkou, kteří tu byli na návštěvě z Bratislavy, přijeli vypůjčeným osobním autem a byli z Bush River přímo nadšení. Kluci dělali dříví. Vozili to shora z cesty Škrkovým autem a Mírovým trailerem, pak ještě přijel Moose a vozili dřevo o sto šest. Bylo nám všem jasné, že musíme mít pořádný oheň, abychom tu zimu přežili.

Ve čtvrtek odpoledne se dokonce strhl strašný vítr a přinesl blizzard, měla jsem hrůzu, že nám spadne stan, ale přežili jsme to všichni bez úhony. Na weekend se začali sjíždět ostatní kamarádi. Vancouverští, Edmontonští, z Cariboo country, z Ostrova, Calgarští, prostě zastoupení odevšad. Hrál a zpívalo se každou noc až do rána. V sobotu

odpoledne Fony svolal všechny přítomné k velkému ohni, aby vysvětlil, jak je to s konáním dalšího Celosvětového potlachu. Znovu opakoval znění výzvy, kterou Šolim a Fony poslali kamarádům ze Západní Kanady. Vysvětlil všem jak by potlach vypadal, kdyby se konal na Yukonu. To proto, aby měli všichni v této věci jasno a slyšeli to přímo od pořadatele a aby nedocházelo k nedorozumnění. Poté vyzval přítomné zástupce kamarádů z Edmontonu, Calgary, Kamarádů Ostrova a STO Vancouveru, aby se vyjádřili, zda chtějí převzít právo pořádání Celosvětového potlachu. Dostal jednoznačně kladnou odpověď! Prodebatovalo se všechno pro a proti, každý měl spoustu otázek a nakonec se všichni dohodli na tom, že by to mělo být pořádáno tak jako poslední Celosvětový potlach 1998 pod vedením STO Vancouver s pomocí kamarádů z osad Západní Kanady. Hodně lidí se

vyjádřilo, že by potlach měl být na Bush River nebo na novém fleku nad Bush River. Více jsme o místě nedebatovali, protože toto rozhodnutí už je ponechané kamarádům STO Vancouver. Další průběh se bude projednávat na slezině na Squamish River o které nás budou informovat kamarádi STO Vancouver. Já vím, že je o takové věci těžké rozhodovat a jeden nemůže uspokojit všechna přání. Můj **osobní** názor (podotýkám osobní) je, že většina z nás je ve vyšší věkové kategorii a mnoho z nás už má zdravotní problémy. Pro tyto kamarády by byl Yukon, jak svou dálkou, tak svou nepřístupností překážkou a byli by připraveni o krásné chvíle s pardy, se kterými se neviděli spoustu let a kteří se na tato setkání určitě těší, tak jako my.

Poslední večer byl úplně magický, cítili to všichni kdo tam zůstali a nikomu se nechtělo odcházet od ohně, přestože někteří museli jet celý den domů! Bylo to pár krásných studených dnů a nocí, a jsou zapsány do našich vzpomínek navždycky!
Madla TPHB Calgary

Zprávy z Vancouveru

V sobotu 7. listopadu se nás asi 14 sešlo na Starém potlachovišti na Squamish River ukončit kempovací sezónu a probrat věci související s organizací Celosvětového potlachu v roce 2011.

Počasí bylo, jak se na listopad sluší, deštivé – ale ne zas až tak moc. Nachystali jsme něco dřeva a rozdělali oheň. Během odpolední diskuse, do které se zapojili více či méně všichni přítomní kamarádi, bylo navrženo, aby se organizace celosvětáku, podobně jak tomu bylo v roce 1998, za Vancouver ujala „Potlachová pětka“. Do „Pětky“ byli zvoleni Fóny, Tom, Sandy (Walter), Křeček a Šolim, který si ale ještě vyhradil čas na rozmyšlenou.

Někteří kamarádi přijeli jenom na odpoledne, a tak brzy večer odjížděli. Ti, co zůstali přes noc však nelitovali. Večer probíhal v obvyklém duchu při mnoha krásných písničkách, vyprávění vtipů, a pod dvěma plachtami nám ani déšť nevadil.

Ahoj – Tom

Strašidlo na Cornštejně

Když přestěhovali starou obec Bítov z údolí Želetavky, aby se mohlo naplnit vodou jezero v roce 1933 dobudované Vranovské přehradou na řece Dyji, začaly -v souvislosti se zatopenou obcí - vyskakovat jako z tajemné skříňky různé příběhy, které mnohdy neměly daleko k soudobým hororům.

Podobných příběhů nebyla samozřejmě ušetřena v blízkosti ležící zřícenina hradu Cornštejna, kterou navštěvovali, a to zejména v prvních letech po vzniku přehrady, zvědaví turisté. Po druhé světové válce se pak stal Cornštejn vděčným objektem trampů, kteří přespávali především v prostorách horního nádvoří.

Je nutno dodat, že Cornštejn, vystavěný někdy koncem 13. století, byl spolu s blízko ležícím hradem Bítovem zejména za panství Přemysla Otakara I velice mocným článkem obranného systému podyjských hradů na jihu Moravy. Avšak na rozdíl od hradu Bítova, který byl neustále opravován a dostavován, nebyl středem zájmu jeho majitelů a v polovině 16. století jej jeho tehdejší majitel Jinřich Krajčič z Krajků prodal Hynku Bítovskému z Lichtenburka. A právě o tomto období existuje ústní podání, že Hynek Bítovský pronajal Cornštejn jakémusi tajemnému rytíři, později zvanému přízviskem Suchý čert. Ten měl údajně s hordou svých hrdlořezů přepadávat v okolí obchodní karavany. Kroniky se o tomto krvežíznivém rytíři sice nezmiňují, ale „na každém šprochu může být pravdy trochu „.

Znal jsem se dobře s několika trampy a sám jsem byl v létě častým návštěvníkem této zříceniny. Často jsem s trampy sedával u táboráků v protiležící Velké zátoce a vykládali jsme si o svých zážitcích, které na rozdíl od rybářské latiny byly téměř bez výjimky pravdivé. A toto je příběh, který mi jeden z mých kamarádů – trampů někdy v sedmdesátých letech vyprávěl.

Bylo to asi třetí rok po válce – začal své vyprávění - kdy jsem někdy v červenci tábořil na Cornštejně. Pošmourné odpoledne dávalo tušit, že se ještě ranní a dopolední slunečné počasí rychle změní. Připravil jsem si proto suché dřevo na oheň, opravil ochranné kolo z kamenů, položených kolem ohniště a rozhodoval se, jestli mám zůstat spát – až si uvařím večeři – pod širákem na nádvoří, nebo jestli si mám jít lehnout do blízkého, jen několik kroků vzdáleného, na půl zříceného sklepení.

Náhle se setmělo, a ve starých kamenných zdech začal skučet vítr, ve kterém byla cítit zvláštní vůně blížícího se deště. To už jsem věděl, že si večeři na otevřeném ohni neuvařím. Znenadání ne jen první kapky, ale tisíce kapek začaly dopadat na otevřené nádvoří. Rychle jsem sbalil starou vojenskou příkrývku a rozběhl se ke sklepení. Teprve tam jsem si uvědomil, že jsem u ohně nechal ležet tehdy velice cenný fotoaparát Leica. Když jsem se pro něj vracel, uviděl jsem mužskou postavu, přicházející od nedalekého kamenného klenutí, před kterým je dodnes (dnes již ale zazděný) otvor do hluboké hladomorny. Podivné bylo, že neznámý měl téměř celý obličej zakrytý nezvykle širokým dýnkem černého klobouku a též jeho plášť bez rukávů byl staromódní i v tehdejší době. Ovšem, tehdy, jen několik roků po válce, trampové často nosili oblečení různě získané, takže jsem tomu zase tolik pozornosti nevěnoval. Popadl jsem Leicu a zeptal se neznámého, který se zastavil u ohniště, jestli se nechce také před deštěm schovat ve sklepení. Neznámý zavrtěl záporně hlavou, a jen mlčky mi rukou naznačil škrtnání sirky, jakoby mne žádal, abych mu krabičku sirek podal. Pochopil jsem, že chce zapálit dřevo, které jsem měl připravené na ohništi, ale které již bylo docela mokré. Upozornil jsem jej, že sirky jsou nasáklé vodou a že mu nebudou nic platné. Neznámý opět neodpověděl, jen ke mně natáhl ruku s otevřenou dlaní. Krabičku jsem tedy vylovil z kapsy, podal jsem mu ji, ta byla však tak mokrá, že se rozpadla a téměř všechny sirky se vysypaly na zem.

Neznámý vzal jednu z mokrých sirek, které mu zůstaly na dlaní a podíval se vzhůru na vysokou stěnu jižního opevnění. V té chvíli přestal dešť padat a také vítr se zcela utišíl. Ticho přišlo tak náhle a bylo tak zvláštní, že jsem cítil, jak mi doslova běhá mráz po zádech. Neznámý natáhl ruku, ve které držel sirku a ta náhle sama od sebe vzplanula. Muž se sklonil ke zcela mokrému dřevu na ohništi, přiložil k němu hořící sirku a v ten okamžik, bez předchozího rozhořování, vyšlehy z hranice dřeva vysoké plameny, jakoby hořely na nejsušším dříví.

Nemohl jsem se strachem ani pohnout – pokračoval můj přítel tramp - chtěl jsem utíkat pryč, ale nohy mi zcela vypověděly službu. Neznámý se dvěma prsty pravé ruky dotknul na pozdrav okraje dýnka svého širáku a mávnutím ruky mi naznačil, abych se vrátil do sklepení. Zdálo se mi, že z jeho otevřené dlaně vychází jakýsi tenký proužek zlatavého světla, který byl na mě nasměrován. Trvalo to snad jen vteřinu, ale v té chvíli ze mne spadla všechna bázeň a cítil jsem náhlý klid, jako kdyby mi příroda chtěla dopřát krásný odpočinek. Šel jsem ke sklepení, kde jsem se obrátil, ale neznámého jsem už neviděl.

Ráno jsem myslel, že se mi vše jen zdálo. Ovšem na ohništi, kolem kterého všude byla zcela promočená zem, byl ještě žhnoucí popel, zcela nedotčený vlhkostí.

Můj přítel se odmlčel. Nepřesvědčoval nás ostatní o pravdivosti svého vyprávění. A já podávám historiku tak, jak jsem ji od něj slyšel. Možná je pravdivá, možná – což však nepředpokládám –vymyšlená. Ale když se procházíte zříceninou Cornštejna, a především jeho horní nádvořím, a jen trochu se zamyslíte, máte obvykle pocit, že je s vámi někdo, kdo vás sleduje, ale kdo vás chce současně chránit. Možná si tak Suchý čert odpykává svoje viny.

Orko-TAMALAY.

Podčárník

*Zaškrtl jsem v kalendáři
den sedmnáctého září.
Večer v devět hodin
prý se něco dovím.
Než se oči zamhouří
"trampové a pad'ouři"
chrlit budou z obrazovky
historických zvěstí stovky.....*

Ne, obširným rozbořem tohoto očekávaného televizního pořadu nemíním čtenáře Stopy unavovat, zvláště když v dnešní době díky internetu i ti nejbližší mají možnost vše zhodnotit sami. Pro ty, co tak neučinili, tedy jen telegraficky pár slov z mého "pad'orského" hlediska:

Upřímně řečeno - měl jsem strach z televizní realizace obsahu jisté sloky "Anglické soboty" (písňe za "našich" časů velmi módní). Obava byla naštěstí lichá, k čemuž přispělo i obsazení "herců", jimiž byli "Nuf" Skotal, "Jáček" Čvančara a "Kániš" Marek, vesměs historici s trampingem spříznění. "Šéf" diskuze - moderátor Kučera kladl vcelku rozumné a dá se říct, že i zasvěcené otázky ve studiu, stylově instalovaném v hospodě "Na vandru".

Pro ty, co o trampské historii něco vědí, nešlo o převratné novinky, leč laický divák zřejmě shlédl poměrně vypovídající pohled do trampské minulosti. Hledači chybiček by tam sice nějakou nepřesnost našli, ale pro svůj účel se mi pořad zdál přijatelným. Můžeme jen litovat, že dosud nebyly realizovány jiné, obsáhlejší připravované projekty svědectví o trampech a trampingu, ale možno skromě říci - díky i za to málo, dokud se o trampingu mluví, tramping žije!

Opačný (jakýsi blues) dojem ovšem zanechal fakt, vznášející se nad celým pořadem, fakt okolo kterého asi marně chodíme po špičkách. Mimo protagonisty diskuze tuto reálnou obavu vyslovil i jinak optimistický třebeňský hostinský Pavel Tatera (žijící v rájónu pramáti osad nad Svatojanskými proudy) v jednom z exteriérových záběrů - že tramping v podobě nám tak důvěrně známé se asi vytratí současně s naší - snad dnes převážně penzistickou generací, kterýžto nádech nemohla zneutralizovat ani "Rosa na kolejích", uzavírající tento pořad.

Existenčně smutný závoj zapředl už první záběr pořadu, jímž byl pohled na branické nádraží o pátečním odpoledni, kde na "Posázavský Pacifik" mimo "normálních lidí" čekal 1 (slovy jeden) tramp. Pro nás, co pamatujeme každosobotní zátěžové zkoušky širokých schodů mezi konečnou stanicí tramvají v Braníku a nádražím, je tato skutečnost přinejmenším šokující realitou dneška.

V pořadu se střídalo "historické tlachání" se záběry z osad, resp. z filmů Potlach, Osada Mladých snů, něco z ne moc trampského "Bernáška", probrali se "politictí odpůrci" Hurikán a Včelička, ani Kubát nepřišel zkrátka. Hráblo se i do Porty, citovalo se pár novinových štvanic na trampy z 50. let. Tramping v zahraničí byl zmíněn trochu telegraficky, trampská píseň byla definována jako píseň, kterou zpívají trampové a pár tradičně povolaných zazpívalo i tradičně-duchaplý verš Ruty-Šuty.

Názoru jednoho z účastněných - o trampském dědictví v podobě bunkrologů, jsem nějak neporozumněl, ale - víceméně - nemusím také všechno chápat, že?

Jsa spíše recesistou, než recenzistou, nepokládám svůj náhled na pořad za světový a samozřejmě budou i názory od něj se různíci, což je právě výrazem té volnosti a svobody, o kterou - alespoň za mého aktivního trampování - vždy prvé řadě trampům šlo.

S vědomím, že kvůli nějakému pad'ouřovi nevyjde mimořádné číslo Stopy a že mé kecy bude mít možnost laskavý čtenář zdrbnout (či přehlížet) s patřičným oneskorením.....

Zdeněk von Pad'ouřow

Proč Muzeum Trampingu?

Už jsem ve věku těch, kterým se prý kdysi říkalo „Slovutný kmete“ a na rozdíl od svých některých vrstevníků a pamětníků, kteří si už nic nepamatují jsem stále aktivní. Když jsem se vloni po zástavě srdce a následném několikátýdenním komatu v Brněnské nemocnici znovu učil chodit a hýbat nohama a rukama, tak jsem po večerech ostatním pacientům na světnici vyprávěl o svém životě v trampingu. Líbilo se jim to a z pacienta vedle mne se pojednou vyklubal starý tramp. Byl na tom nedobře a věděl, že i když ho za pár dní pustí domů, dlouho už tu nebude. Svěřil se mi s tím, že má doma velkou sbírku starých trampských písní z třicátých a čtyřicátých let v originále a jak mě poslouchal a viděl mou vitalitu a chuť k životu, nechá mi je po svém odchodu přivést. Určitě budu vědět co s nimi, aby nezapadly a nebo neskončily v popelnici. Jeho syn a snacha k tomu nemají žádný vztah a tak se bál nejhoršího. Za pár dní po jeho odjezdu domů, se na pokoj dostavil jeho starší syn a předal mi napěchovanou obálku, kde bylo na 164 starých trampských písniček. Od „Oslí Serenády“ od Frimla až po „Bílé kanoe“ od Jára Tuláka. Jestli ještě onen starý kamarád,

spolupacient žije, chci mu tímto poděkovat. Ty písničky se neztratí a neskončí v popelnici, ale stanou se majetkem všech kamarádů, kteří si je budou chtít prohlédnout v Našem Muzeu.

V poslední době se v TV a tisku velice rozmohla reklama na přihlouplé a uřvané akce muziky zv. „Techno“ a všichni se snaží ukázat, duševní sestup dnešní mládeže. Je toho plná televize a člověk by si podle toho mohl myslet, že se tu ukazuje běžný život nové generace. Málokdo z nezúčastněných ví, že po celé republice i v zahraničí, se skoro každou sobotu rozhoří táborové ohně a stovky a stovky kamarádů stojí s rozzářenými tvářemi a zpívají „Vlajku.“ Kde je TV a kde jsou novináři, kteří by o tomhle napsali? Je jasné, že mnoho osad si nepřeje takovouhle publicitu a přirovnávat svůj potlach k reportážím o primitivním stádu „technařů“ už vůbec ne! Proč se ale třeba nenapíše o Československém potlachu, který se koná každý rok jednou v Čechách a jednou na Slovensku a vždy se tam sejde na 600 až 800 kamarádů. Proč se nepíše o Celosvětovém potlachu, který se naposled konal před pár lety v USA v Texasu a kde se vztyčenou hlavou zpívali kamarádi, co žijí již po 40 let v emigraci s pohnutím naší hymnu? O tom, se nemůžou novináři a redaktoři rozepisovat, protože to vůbec nechápu a neznají z toho nic. Jejich maloměšťácká dušička je na tenhle způsob života nepřipravená a nechápu, že Tramping je naše „Rodinné stříbro“, nikde jinde ve světě ho neznají (jen kamarádi v emigraci) a my bychom měli být na něj hrdi. Jenom redaktoři před touto pravdou utíkají! I proto se musíme zapojit do tvorby našeho Muzea.

A jsme u toho – jak vidím kolem sebe, mnoho mých starších i mladších kamarádů už usedlo do „hebké trávy k nebeským ohňům“ a nezůstalo po nich nic. Na můj dotaz, kde skončily jejich tramské věci, jsem slyšel jejich manželky nebo družky říkat: „Proč bych tady měla dál skladovat nějaké smradlavé hadry a počmáraná prkýnka? Já už chci žít jako normální člověk!“ V tom je mezi námi veliký rozdíl, normální si připadám já, s plackami a vlajkami po zdech. Kamarádi, kteří připravují tohle Muzeum, vše dělají na úkor svého času a svých peněz, aby po nás starých pardech něco zbylo. Aby to, co už se dnes zdá jako historický artefakt, mohly vidět i další generace trampů a nezbyla po nás jen prázdná židle v hospodě. Ale i ta jak víte, je znovu brzy obsazena. Kamarádi, tohle Muzeum je opravdu naše a já budu jedním z prvních, kdo své tramské placky, camrátko, kroniky, cancáky, vlajky a další věci nenechá vyhodit nebo zničit. To vše bych chtěl prostřednictvím Muzea Trampingu nabídnout na oltář Boha Pajdy! Doufám, že nejsem sám a že mne budete následovat.

Frank.

Valenciennes River

Jedním z možných míst konání příštího Celosvětového potlachu je údolí Valenciennes River. Řeka ústí do Bush River asi dva kilometry dolů od místa, kde byl 5. Světový potlach v roce 1998. Na mostě přes ní jsme drželi „stráž“ a dohlíželi na to, aby si kamarádi odvezli jenom stany a kempingovou výbavu na potlachoviště a vrátili se zaparkovat auta někde v okolí mostu a ne na hlavní logging road. Vše ale dopadlo úplně jinak. Na potlachovou louku nikdo nezajel, ale zhruba 400-500 aut bylo zaparkováno po obou stranách cesty asi kilometr nahoru i dolu od hlavního tábora. Protože se dřevo v této oblasti netěžilo, tak vše dopadlo dobře. Místo na Valenciennes River je 10 km daleko v bočním údolí a je tam plno místa nejen na cestě, ale i v přilehlých řídkých lesích. Tam by se lehce vešli všichni včetně aut a to i kdyby přijelo dvarát tolik trampů než tehdy (odhad byl 1400). Technika pokročila a pokud by se někdo z Vás chtěl na místo podívat pomocí družicových snímků tak souřadnice stačí pozorně opsat do Google Earth. Ten program je zdarma ke stažení na Internetu.

Louka na Valenciennes River je na fotografii. Nadmořská výška místa je necelých 1000 metrů a okolní hory jsou na dosah ruky (pokud dosáhneš těch dalších 2000 metrů). Krása divoké přírody nezklame žádného trampa. Jimajz Severák nám poslal záznam pořadu v českém radiu, kde se o potlachu v roce 1998 debatovalo a všichni projevili přání se tam znova podívat.

V polovině června 2010 plánujeme s pár kamarády týdenní vandr do této oblasti. Můžeš li, tak se připoj. Aleš

Dej do Google Earth tyto souřadnice (copy and paste)
51 47 29.33 N 117 07 59.64 W

Cesta do Chicaga, dá se říct “na zapřenou”

Již od loňského prosince jsme společně s Petkem a jeho dcerou Kristýnou plánovali můj “tajný” příjezd na Janiny (Tornada) padesátiny. Byla jsem jak se říká “birthday surprice”. Dalo to sice práci, ale vyšlo to !!

Jela jsem do Česka v polovině září vyřídit důležité rodinné věci a zpět na Aljašku jsem si to “stříhla” přes Chicago. Říkáte si, proč je to plánováno tak dopředu, ale letěla jsem na “milage point” a to se musí zamluvit lety hodně brzo.

Do Chicaga jsem přiletěla 25. září a pár dnů jsem pobyla u kamarádky Zuzany.

Ale cestou z Prahy do Londýna se mi přihodilo cosi zvláštního. V Praze jsem nastoupila do letadla a vyhledala své místo. Na trojsedadle již seděli manželé a na mne zbylo místo v uličce. Pán s dlouhými bílými vousy a vlasy na mě začal mluvit anglicky: “ I never know which part of seat belt is mine. ”. Já jsem odpověděla, že na mne klidně může mluvit česky. Tím naše konverzace skončila. Viditelně byli oba unaveni, střídavě podřimovali a chvílemi si četli. Občas mezi sebou prohodili pár vět a z nich jsem usoudila, že také někam z Londýna pokračují. Zvědavost zvítězila. Podotýkám, že už jsme skoro byli nad Londýnem, když jsem se zeptala sympatického pána vedle mne, jestli se mohu dovědět kam dále pokračují. Odpověděl “do Vancouveru”, že tam bydlí. Tak jsem zdvořile odvětila, že tam mám pár dobrých kamarádů se kterými se občas s manželem vídáme, a že jsou to trempi. Pán povídá, že také jezdí kempovat s kamarády převážně na ostrov (Vancouver Island). Já na to, my také. A on “no, to bychom se měli znát, mě říkají nějaký Red’ák !” Vykulila jsem oči a začala se smát a už jsem ho nenapínala a řekla mu, že se známe, jsem Pavkova žena Marcela z Aljašky.

Tak vidíte, co teď s námi dělají jen takové tři roky (tak dlouho jsme se neviděli-naposledy v Texasu na celosvětovém potlachu). Do Londýna nám už mnoho minut nezbývalo a tak jsme mluvili rychle, abychom si toho co nejvíce řekli a litovali jsme všichni tři, že jsem se nezeptala dřív.

Bohužel jsem měla na přestup do Chicaga jen hodinu a tak jsme se museli rozloučit ještě v letadle a utíkala jsem hledat svůj přestup. Měli jsme nějaké zpoždění, tak aby mně to neuletělo.

A teď se vrátím k Chicagu. Kristýna mě vyzvedla u mé kamarádky Zuzany a jeli jsme k baráku Conevů. První vystoupila ona a Jany švagr ze Seattlu, který byl očekáván a vedělo se, že ho Kristýnka vyzvedává na letišti. Proto jsme to naplánovali takhle, že ho přijde Jana ven přivítat. Seděla jsem v autě a čekala až se přivítají, potom Kristýnka povídá: “Mami, máme pro tebe ještě překvapení, někdo se na tebe přijel podívat”. A otevřela dveře a já pomaličku vystupovala. No, nedovedete si představit, co Jana dělala.

Začala nadsakovat a křičela několikrát po sobě “oh my god, oh my god. ” a skákala a skákala. Když jsme se objaly, tak mě vždy od sebe odstrčila aby se podívala že jsem to skutečně já, a zase me objala a takhle to udělala několikrát. Překvapení se opravdu vydařilo.

Petko v tu chvíli byl dole v basementu a když slyšel Janu jak křičí, polekal se, že se něco stalo. Přiběhl nahoru, ale když nás uviděl, tak se zaradoval, že je vše v pořádku.

No, řeknu vám, že ten večer a všechny ostatní dny mého pobytu v Chicagu a U Dvou potoků, kam jsme další den odjeli - kdykoli se na mne Jana podívala, stále kroutila hlavou. Nemohla věřit tomu, že tam opravdu jsem. Také nemohla uvěřit, že celá rodina o mém přiletu věděla a nikdo jí půl roku nic neřekl.

U Dvou potoků se nás sešlo tak kolem třiceti, ale i když bylo mokro, bláto a celkem zima, tak jsme si to bezvadně užili. Ale o tom snad napíše zase někdo jiný – třeba Tornado.

Jano, ještě jednou vše nejlepší,

- Red’áku, přál sis, abych to napsala do Stopy a podělila se s kamarády, tak jsem tak učinila.

Marcela (Aljaška)

PS: těšíme se s Pavkou na blížící se celosvětový potlach, neboť vidíte, jak to dopadá. Čím jsme starší, tím jsme starší a po pár letech..... už se ani nepoznáme.

Různé zprávy

Všem trampům ve všech světadílech přejeme bohaté a pohodové Vánoce a do Nového Roku 2010 hodně krásných vandrů a samozřejmě pevné zdraví. **Aleš a Maruš**

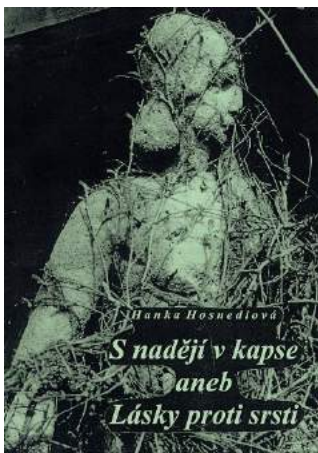
Bumerang

Vděčný za každý malý rum
vyprávíš v hospodě štamgastům,
jaká jsi býval kdysi star,
jak hrávals za marku a za dolar.
A teď tu sedíš v saku bez knoflíků
na konci story jen pár vzlyků...

Hanka Hosnedlová (1970)

Trampské knížky

Kniha krátkých povídek a příběhů

S nadějí v kapse aneb Lásky proti srsti. Hanka Hosnedlová

Ať už si to uvědomujeme, nebo ne, všechno kolem nás si nese svůj vlastní příběh, Každý člověk, každé zvíře, každá rostlina, každá věc - prostě všechno všecičko má svůj, díky faktoru času a proměnlivosti podmínek něčím specifický, osudový příběh.

A také každý z nás se stává chtě-nechtě aktérem svého osobního příběhu, který není totožný se žádným dalším na světě.

A jen maličká část z nich je zachována pro budoucnost díky tomu, že je někdo zaznamenaná pro ty, kteří je chtějí slyšet nebo vidět. Anebo čist. . . .

H.H.

Poznámky redakce

Stopy podporují finančně a tím pádem nám umožňují pokračovat v práci už 22. rok.

- redakce -

Máš-li zájem o upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email a nezapomeň nám dát vědět, když si Email změníš. Redakce nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsána a na ni se také obraťte s případnými dotazy a výhradami. S redakcí spolupracuje přes Internet Zdeněk z Prahy, který se stará o diskretní narovnání prohřešků vůči mateřštině v příspěvcích do Stopy.

Děkujeme předem za všechny dopisy a eMaily s přáním k Novému Roku. Hlavně také děkujeme těm, kteří vydávání

Trampeké video a audio disky MADE BY STOPA

- * Disk číslo 1 - Saperova Padesátka - 5/2002 - VCD (CD)
- * **č. 9** Yukon River 2003, 170 trampů v lodích pluje z Carmacks do Dawsonu. (400 km divočinou bez cest)
- * **10** - DVD obsahuje disky č.4+7+8 Bush River 2002, Vítání Jara 2003, Potlach na Squamish River 2003 (*)
- * **13** - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K.O. v květnu 1990., Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy) Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem
- * **14** - Události z videokroniky. DVD obsahuje video z disků číslo 5+11+12. Dlouhému Jirkovi je 50, Vítání Jara na Ostrově 2004, Májový weekend (padesátka Yany)
- * **15** - Videokronika - Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- * **16** - Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
- * **17** - DVD Vítání Jara na Ostrově 2005. (*)
- * **18** - DVD Vzpomínkový táborák na Squamish River v dubnu 2005, Vandry s Kamarády Ostrova v červnu 2005, Lowry Lake a Big Doug kemp
- * **19** - Teslin River 2005, 400 km na řece Teslin a Yukon. 75 trampů 12 dní v divočině nespoutaných řek. (F)
- * **20** - Videokronika let 1983-1994, Vítání Jara 1983 (Weeks Lake) VJ-1984 (Sarita River), Potlach STO Squamish 1985, VJ-1991 Nitinat, Potlach TPHB 1994 (Finley Creek) (*)
- * **21** - Vandry s Lampou, DVD, soubor záběrů ze života Lampy (*)
- * **22** - Vítání Jara na Ostrově 2006, DVD, 25. výroční táborák se zapsal do dějin kroupami o velikosti naftalínu. + Zimní vandr Ostrovanů v únoru na Lowry Lake (*)

- * **23** - Vencovi je 65 - Oslava narozenin na boudě v horách za Princetonem nedaleko Link Lake v B.C. (F)
- * **24** - Mušlárna, Velrybářská 1999, Bush 2002, Squamish 2003, vzpomínka na Jirku Živného,
- * **25** - 7. Světový potlach 2006 v Texasu, DVD (*)
- * **26** - 5. Světový potlach 1998 na Bush River, . (-)
- * **27** - Vítání Jara na Ostrově 2007, DVD, Oheň na pláži (*)
- * **28** - Potlach STO Vancouver 2007 v údolí Squamish River (*)
- * **29** - Trampeká svatba Toma a Světlany v srpnu 2007 (F)
- * **30** - 4. Světový potlach v Coloradu v roce 1993-DVD (*)
- * **31** - Vítání Jara na Ostrově 2008 – sněžilo ale nepršelo (*)
- * **32** - Fishing Derby v Cariboo Country 2008 (*)
- * **33** - Zvukové CD s nahrávkami MP3 od táboráků v Kanadě. 65 písniček zpívá řada kamarádů jako Dudlík, Hanzin, Fony s Pavlou, Áda s Lenkou, Reďák, Bobin a další
- * **34** - Vítání Jara 2009 (+ extra z let 60-70 jako Konec Pulce a další) (*)
- * **35** - Potlach nad Squamish River 2009 (*)
- * **36** - Trampeká svatba Bobina a Dášenky 2009 (*)

(*) = na disku jsou datové soubory s archivem STOPY

(F) = na disku jsou jen fotky/soubory MP3

Cenou za disky je dobrovolný příspěvek, zasláný na adresu uvedenou v záhlaví STOPY. Suma je určena k pokrytí nákladů výroby a poštovního. Používáme kvalitní disky vhodné k archivování s informací tištěnou rovnou na povrch disku.